

Biblická čtení:

Žalm 116,1-7. 15-18: Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby, sklonil ke mně ucho. Po všechny své dny chci k němu volat. Ovinuly mě provazy smrti, přepadly mě úzkosti podsvětí; nacházím jen soužení a strasti. Vyzývám však Hospodinovo jméno: Hospodine, prosím, zachraň mi život! Hospodin je milostivý, spravedlivý, náš Bůh se slitovává. Hospodin je ochránce nezkušených: byl jsem vyčerpán, a dopřál mi zvítězit. Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal. Velkou cenu má v Hospodinových očích oddanost jeho věrných až k smrti. Hospodine, prosím, já jsem tvůj služebník, služebník tvůj, syn tvé služebnice. Ty jsi mi rozvázal pouta. Tobě obětuji oběť díky a budu vyzývat Hospodinovo jméno. Svoje sliby Hospodinu splním před veškerým jeho lidem.

2. Korintským 9,6-15: Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť ‚radostného dárce miluje Bůh‘. Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo, jak je psáno: ‚Rozdělil štědře, obdaroval nuzné, dobrota jeho trvá navěky.‘ Ten, který ‚dává semeno k setbě i chléb k jídlu‘, dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží ‚plody vaší spravedlnosti‘. Vším způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štědrí; tak povzbudíme mnohé, aby vzdávali díky Bohu. Neboť služba této oběti nejen doplňuje, v čem mají bratří nedostatek, nýbrž také rozhojňuje díkyvdání Bohu: Přesvědčení touto vaší službou budou slavit Boha za to, jak jste se podřídili Kristovu evangeliu a jak štědře se projevuje vaše společenství s nimi i se všemi. Budou se za vás modlit a po vás toužit pro nesmírnou milost, kterou vám Bůh dal. Bohu budiž vzdán dík za jeho nevystižitelný dar!

Matouš 9,35-38: Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“

Díkůvdání za úrodu

Je jedna stará povídka, která vypráví o jakémsi lakomci, jak jednoho dne umřel. Předtím však přikázal svým dětem, aby mu do rakve přibalily váček s penězi. Říkal si, že si bude moci v nebi více užít, když si sebou vezme něco na přilepenou. S tím pak dorazil do nebe. Před sebou uviděl velký stůl, na kterém bylo mnoho nejvybranějšího jídla a pití. Okamžitě se mu začaly sbíhat sliny. Ptal se po ceně a podívoval se, jak bylo všechno levné. Už sahal po svých penězích, aby si něco z té nádhery koupil, když tu mu anděl vedle něj poví: „Je vidět, že ses za svého života na zemi naučil velmi málo. Tady přece nepřijímáme peníze, které máš, které sis nashromáždil, ale pouze ty, které jsi rozdál!“ Které rozdál!? Boháč se nad tím zamyslel. - To přece nikdy nedělal! V té chvíli před ním bohatě prostřený stůl zmizel a lakomec se zřítíl do bezedné propasti zatracení. „Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře lépe řečeno požehnaně rozsévá, bude také štědře - požehnaně - sklízet.“ - říká náš text. Za slovem „požehnaní“ slyšíme, v řeči Nového zákona, ještě jeho další významy - „chválení“, „velebení“, „díkůvdání“. Na toto „vzdávání díky“ se chceme v této chvíli soustředit také my.

Jak často se pohybují naše ústa v modlitbě, když za něco Boha prosíme, ale jak zřídka, když za něco máme děkovat! Stáli jsme před těžkým úkolem a prosili. Byli jsme nemocní nebo stáli jsme před těžkou operací. Ve své úzkosti jsme se k Bohu naléhavě obraceli se svými modlitbami a znovu jsme se uzdravení postavili na nohy. - Patřily naše díky nejprve Bohu? Jsme vděční za přidaná léta, nebo nás to již opustilo? Pak jsme zas vystrašení prosili za dítě, které náhle, z ničeho nic, onemocnělo a ocitlo se v ohrožení života. Zanedlouho nás však lékař propouštěl se zdravým dítětem domů s poznámkou - „to snad byl zázrak, že to dopadlo právě takto“. - Děkovali jsme za to Bohu? Trvalo to? Nebo jsme na to velmi brzy přestali myslet. Nebo si řekneme: „Ono to všechno nějak přichází samo sebou, takový je život, díky za to, že v našem případě to dopadlo právě takto.“ Nebo: „Byl jsem to nakonec já, který se svými rukama postaral o to, že má „sýpka“ je plná, že mám všeho dost.“?

Při takovém uvažování a nahlížení věci s žádným Božím požehnáním počítat nemůžeme, Jeho požehnání totiž souvisí velmi úzce s naší vděčností a děkováním. Proto i v našem textu slyšíme: „Bohu budiž vzdán díky za jeho nevystižitelný - nevypravitelný - dar!“ Německý teolog Bodelschwingh řekl: „Jestliže nasloucháme Božímu Slovu a pracujeme na Božím díle, pak bude celý náš život jedním velikým a nikdy nekončícím díkůvzdáním za úrodu.“ O to jde dnešnímu Slovu! Díkůvzdání za úrodu - ne pouze jednou v roce, ale každý den necht' je takovou slavností!

„Vždyť jak veliký je tento Dárce všech darů!“, volá v různých obměnách Pavel. Obdarovává bohatě, „má moc zahrnout nás všemi dary své milosti, dává nám dostatek všeho, jeho spravedlnost zůstává navěky!“. Tato Boží dobrota a spravedlnost je tajemstvím všeho života. Bůh dává - my bereme. A brát smíme! Můžeme se na Boží dary těšit, radovat se z nich - z každého daru svého Stvořitele!

Nebyli bychom ovšem křesťanským společenstvím, kdybychom v této chvíli mysleli pouze na sebe. Ano, díky Bohu my dostatek máme. Kolem nás jsou však ti, kteří třeba přišli o všechno - postihly je různé přírodní živly nebo válečná běsnění. Asi dvě třetiny lidí na této zemi chodí spát nenasyceni, mnozí hladem umírají. Jak se s tím vyrovnávat? Zde je slovo málo, co pomáhá, je čin. Jaký? To záleží na nás, na naší touze pomoci, na naší vynalézavosti. „Ten, který dává semeno k setbě i chléb k jídlu, dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží plody vaší spravedlnosti.“ K těmto „plodům naší spravedlnosti“ patří také to, že i my nějakým způsobem napomáháme k tomu, aby se dostávalo chleba a toho co sytí tělo i duši všem lidem, aby také oni mohli mít dostatek a žít v něm. Protože Bůh dává - dáváme také my!

V textu je řeč i o pomoci ve formě sbírky, kterou apoštol nazývá „dílem lásky“ (8,6). Prosí o tuto podporu pro chudý sbor v Jeruzalémě. Snaží se objasnit, co je vlastně hlubokým smyslem tohoto „díla lásky“: „Vším způsobem budete obdarováni, abyste mohli být velkoryse štedří; tak povzbudíme mnohé, aby vzdávali díky Bohu.“ Jakoby byl před námi natažen pomyslný řetěz lásky: Začíná to Božím darem, a pak ten, který jej přijímá, jej opět předává dál. - Jako na stavbě, kde jeden předává cihlu do rukou druhému a na konci tohoto řetězu stojí již zedník, který staví. Řetěz nesmí být přerušen, jinak začne stavba váznout. Stejně tak tomu je v případě předávání Božích darů dalším, potřebným. Řetěz nesmí být přerušen, jinak síla požehnání, které Bůh chce sesílat do našeho života, začne váznout.

Není to tedy tak, že bychom my svým dáváním nějak obdarovávali Pána Boha. Ne, On chce - skrze naše vlastní dávání - obohacovat nás. Proto toto „předávání dalšímu“ z toho, co jsem sám přijal, je skutečná setba lásky! Takto jednat ale není možné v neochotě nebo pod nátlakem, ale jen v radosti. Vždyť, jak čteme: „radostného dárce miluje Bůh“. Na takové setbě lásky se potom nepodílíme kvůli Bohu, ale kvůli sobě samotným - nám samotným to působí radost, potěšení, prospěch. A v tomto rozpoznání smíme plně prožít také potěšení dne „Díkůvzdání“, kdy myslíme na sklizenou úrodu a vděčně hledíme ke svému Pánu, který o nás ví a stará se. Jeho ruce nás obdarovávají vším, co ke svému životu potřebujeme. Máme všechny důvody k díkům. A protože jsme Bohem takto obdarováni, smíme z toho, co jsme přijali, zase předávat dál - důvody k díkům pak budou mít také další. A vděčné díky jsou současně chválením Boha.

V Žalmu čteme: „Mne oslaví ten, kdo přinese oběť díků, ten, kdo jde mou cestou; tomu dám zakusit Boží spásu“ (Ž 50,23). V tomto předávání dál, v oblasti setby lásky, nejde o nic jiného ani menšího, než o naši spásu. Tedy o Boží vytržení a záchranu z onoho věčného koloběhu nespokojenosti s něčím a neustálých svíravých starostí o něco zde na zemi; ale též spásu, která míří za horizont našeho poznání a pochopení, spásu věčnou!

Začínali jsme povídkou o lakomci. Protože ten bohatý člověk nikdy nic nerozdal, nevyjádřil takto svůj vděk Bohu, proto také ztratil věčnost. Ať je náš život jednou velkou chválou, kterou přinášíme Bohu za jeho obdarování! On nás obdarovává svými dary, abychom mohli plně žít - žně, počasí, zdraví, radost, pokoj, nadějný výhled. Obdaroval nás jistě také svým jedinečným darem, který nám je a být má k záchraně především - Ježíšem Kristem. Dává nám dar svého Ducha, abychom za vším naším počítáním a plánováním - jak nakládat se svěřenými dary, jak být ochotný přesměrovávat je na své bližní, potřebné - rozpoznávali jeho věčný plán, který s námi má. Do tohoto Božího věčného plánu, je zasazen také náš život. Bylo do nás zaseto. Mohli jsme a můžeme žít, růst, dospět. Nyní, můžeme my sami zasévat, ale též přinášet dobré ovoce a také je neustále znovu přijímat. A jednoho dne máme být sklizeni, jako dobrá úroda a přivedeni domů, do Boží věčnosti. Tak smíme hledět ke dnům, které přichází s Kristem. Jak jinak tedy slavit dnešní den než právě svými vděčnými a nikdy nekončícími díky? „Jestliže nasloucháme Božímu Slovu a pracujeme na Božím díle, pak bude celý náš život jedním velikým a nikdy nekončícím díkůvzdáním - ano - za úrodu“ - kterou přijímáme, ale i za tu, která vyrůstá také z nás, ze které mají lidé kolem nás prospěch a mohou za ni, také oni chválit Boha - chválit a radostně mu děkovat.